

Tự Trào

*Chuyện đời tớ kể cho nghe,
Gia đình nặng gánh, lo đề tâm can.
Mẹ, cha, chồng với hai thằng,
Vừa già vừa trẻ không mang nỗi rồi.
Thêm job full time, hụt hơi!
Ngày ngày lếch thếch đứng, ngòì Metro.
Lại thêm căn bệnh dây dưa,
“Lười huyền” khủng khiếp nên ư nhưc đầu.
Mỗi khi mệt mỏi, lưng đau,
Chồng, con đấm bóp, thoa dầu luôn tay.
Ra đường xe chạy như bay,
Chồng xin đưa đón, làm tài (xé) muôn năm.
Về nhà đã sẵn cơm ăn,
Mùi thơm ngào ngạt, liếc ngang đã thèm.
Bụng kêu ròn rột khó nghe,
Xực nhanh mấy chén nào dè nghẹn ngang.
Người lo lắng, kẻ xốn xang,
Vuốt xuôi, uống nước nhiều vào sẽ qua.
Bao năm bận rộn việc nhà,
Nên không hoạt động, tham gia cộng đồng.
Chị em nội công vô cùng,
Đảm đang gánh vác việc chung, trong, ngoài.
Việc ta, việc Mỹ, giỏi thay,
Tớ theo không nổi nên hay chần chừ.
Tài riêng đâu có mà dư,
Cái nào cũng tã, nên ư dẫu nghề.
Nấu cơm - ai ăn cũng chê,*

*Hát hò như hét chẳng mê tí nào.
Cầm, kỳ, thi, họa - tào lao,
Văn chương dở ẹc nên nào dám khoe.
Có lời đề nghị xin nghe,
Chị em đi trước, tớ lè phè sau.
Chị em làm mạnh, làm mau,
Nâng khăn, sửa túi, tớ hầu chị em.
Văn chương, thơ phú xin xem,
Bắt con chí rận, hồng thềm kể công.
Chị em nấu nướng đã xong,
Tớ xin vào nếm, bằng lòng là ngon.
Họp bàn theo với số đông,
Khởi cần dụ khí, mất công dúm quà.
Văn nghệ - tớ núp cánh gà,
Kéo màn, dọn dẹp rồi ra nhắc tuồng.
Làm sao cho đẹp, hay hơn?
Tớ cho ý kiến, theo đơn mà làm.
Thành công mỹ mãn phần trăm (100%),
Tuyên dương công trạng đầy phần chị em.
Đòi tớ như thế đã quen,
Tài hoa chi lắm thêm phiền mà thôi.
Không lo thua thiệt, danh hôi,
Không ham chen lấn cỗi đời phù du.*

Nguyễn P. Thúy

November 12, 2012